

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cents paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO GRAN TUPE.

IAS endarrera 'l Saló de conferències de Madrid, aquella gran payella ahont al calor de la política menuda s' hi fregeixen los pobres espanyols sense distinció de edats, classes, ni categories, estava bullint y treya espurnas y llansava esquixos.

A dreta y esquerra y per tot arreu se feyan rodones, en las quals de una manera animada, cridant y gesticulant se discutia una noticia, que 'ls uns no la volian creure de cap manera, que 'ls altres la posaven en dubte, que alguns, molt pocs, la sostenien ab un calor impropie de l' estació, y tal era aquesta noticia y tal l' interès que despertava, que d' ella semblava que havia de dependir no sols l' existencia d' Espanya, sino l' equilibri de tot lo sistema planetari.

Y era en veritat cosa de planetas. Se tractava de la planeta de 'n Sagasta.

Tot de tin plegat, y en mitj d' aquell batibull comparegué un personatge: 'l general Lopez Dominguez.

«Han vist al fort del istiu un aixam de moscas tirantse desobre de un terrós de sucre?»

Aixis totes aquelles moscas del pressupuesto varen llansarse sobre 'l nebot de 'n Serrano, olorant que duya la noticia que 'ls enllepolia.

—«Què tenim?—«Què hi ha?—«Trégu'ns de dubtes.—«Aboqui.—«Digui 'es veritat que s' han vist?—«Es cert que 'l duch de la Torre y en Sagasta han tingut una entrevista?—«Es positiu qu' estan conformes?»

Lo general després de respirar ab força y d' aixugarse 'l suor que l' hi regalava pel front, respongué a aquell diluvi de preguntes, explicant de pé a pá lo que tant a tota la concurrència interessava.

La noticia era certa; l' home del tupé y l' home de l' espasa de Alcolea, acabavan de veure 's y de parlar-se, y com que parlant es com la gent s' enten, véus' aquí poch més ó ménos lo que havia succehit.

En Sagasta, desde la cassera de Viñuelas qu' estava plé de angunia; y per més que s' atipava d' elixir del any 76, havia perdut la gana completament. La nit avants tingué un somni terrible: s' havia convertit en gall d' indi, lo famós tupé l' hi queya pansit sobre 'l becch com un moch de gall. Es d' advertir una cosa: aixis y tot conservava en Sagasta totes las facultats mentals: era un gall que pensava y discernia.

Per casualitat senti que parlavan de las festas de Nadal y de cert projecte que hi havia a la casa d' engrairarlo be, matrio, plomarlo y rostirlo, en celebració del triufo de l' esquerra dinástica.

—«Què 'n treuré de menjar, deya l' infelis, si des-

prés se 'm menjarán á mi? ¿Qué 'n treuré de posar greix, si al cap-de-vall aquest greix té de servir per engreixar als altres?..

Y agafá un horror espantós per la gasófia del pressupuesto.

«Aquell somni era una predicció?

«Ay! l' home que 's nega diu que s' agafaria á una barra de foch. Y en Sagasta, al despertarse, sense consultar res més que l' instint de conservació; sense recordarse de lo que havia dit, de lo que havia promés y de lo que havia fet; prescindint dels seus compromisos ab l' héroe de Sagunto, ab l' Alonso Martinez, ab lo marqués de la Vega de Armijo; olvidant lo qu' en defensa seva y en contra de l' esquerra havian dit los seus periódichs; fent quedar com uns ximpls als pocs amichs qu' encare tenia y que 'l defensavan ab las ungles y ab las dents, panxa per munt com los gats; en Sagasta, de cop y volta, se 'n aná á veure á 'n Serrano y l' hi digné:

—General, vosté es l' únich gefe del partit: vosté mana y disposa: estich á la seva disposició en tot y per tot. ¿Vol que dimiteixi? Dimiteixo. ¿Vol qu' estableixi la Constitució de 1869? Dónguila per establerta: no ha de fer més que dir:—«Aixó vull, y aixó 's farà. No ho dupti. Pero una cosa l' hi demano sobre-tot, y es que no m' olvidi y tinga en compte aquest sacrifici.

Lo duch de la Torre se 'l vá mirar de cap á péus. No sabém si per un moment vá pensar en treure's l' del davant de l' única manera que 's mereixia; pero en definitiva resolué concedirli lo que 's concedeix á tot enemich que capitula ab armas y bagatjes: l' hi doná 'ls honors d' ordenansa y l' hi obri 'ls brassos.

Y pocs horas després ja 's deya per Madrid quin seria 'l destino de 'n Sagasta: ferlo saltar del ministeri y concedirli l' embaixada de Paris.

«Ah! es ben malaguanyada. Figuras com la de 'n Sagasta no poden anar á la capital de Fransa á ensenyar un tupé que tot lo mon creurá qu' es inverosímil: figuras aixis tenen lo seu puesto marcat, sobre tot are que Nadal s' acosta: son figuretas de pessebre y encare bunyols.

Lo pais está escandalisat, y es que, per més que digan á Espanya encare hi ha vengonya.

Tothom sab que si en Sagasta hagués pogut, hauria resistit nadant contra la corrent y fent barbaritats sens fi ni compte. La corrent de la llibertat se l' endú, aménassas ofegar-lo, y are demana pietat y clemencia al seu enemich, y ab las llágrimas als ulls l' hi diu que no 'l sacrifici. Ab las llágrimas als ulls, y tal vegada ab la vèu del cor exclama:

—«Jo 'm venjaré quan puga!

«Pobre esquerra-dinástica si comet la torpesa de carregar en lo seu barco mercancías tant averiadas! Prou se l' hi declarará la peste á bordo.

Perque darrera de 'n Sagasta hi vá tota la requa de farsants de la política, sens lley ni conciencia, amants dels pressupuestos, falsificadors d' eleccions; hi van aquests que diuen que no hi ha 13.000 barcelonins que sápigán llegir ni escriure; que á falta de liberals

decents que 'ls segueixin, fan ajuntaments carlistas ab capa de constitucionals, com lo de Manresa; hi van los qu' escorren las butxacas dels pobres contribuyents, los que sostenen la gangrena del caciquisme; los que ab lo nom de llibertat als llabis, l' atropellan y l' es-carneixen; hi vá en una paraula tota la faramalla, impotent per cumplir paraulas empenyadas, y que tot lo més que ha sapigut fer, ha sigut despertar á l' opinió pública, concitantla indignada en contra seva.

Si l' esquerra ha de neixe ab tota aquesta lepra, francament més valdrá que no neixi.

Los morts al cementiri.

P. K.

CORRESPONDENCIA.

I ha cosas en aquesta benaventurada Espanya que un hom las vén, las toca, las palpa y encara l' hi semblan mentida.

No parlo precisament de la estranyesa de figurar tot un Martinez Campos en un ministeri presidit per en Sagasta, ni de lo ridícul qu' es un ministre de Marina que té por d' embarcarse, ni del contrast que resulta entre lo que abir prometian los sagastins y lo que avuy fan: tot aixó son petitas frivolidats que si bé mereixen tenirse en compte, no donan una idea exacta del estat actual del nostre pais.

Una de las cosas que per si solas indican lo nivell que ha alcanstat la política espanyola, es la interminable série de vacilacions de la agrupació fosforito-demócrata-dinástica: vacilacions que van comensar l' endemá d' haver nascut lo partit, y que no acabarán probablement hasta 'l dia del seu enterro.

A Madrid los caps de colla, á força de variar de rumbo cada cinch minuts, han acabat per no entendre 's; pero ahont la confusió arriba al extrém es per las provincias, que tenen de atemperarse á las instruccions que reben de Madrid.

«Jo no sé com poden manegarsho; pero si volen formar una idea de las viscidutats y estat present del flamant partit, no tenen més que fer que fixarse en la següent correspondencia.

«Madrid, 20 de Setembre. Estimad X: Convenint en extrém la immediata organisació del partit demócrata-dinástico, y sent vosté l' encarregat de portar á cap la organisació en aqueixa provincia, crech necessari advertirli que 'l lema qu' hem acordat escriure en la nostra bandera es lo de: *Constitució del 69 modificada*. Partint d' aquest principi, tindrà la bondat d' activar los treballs necessaris. Rebi 'l cordial saludo etc.,—B.»

Contestació á l' anterior:

«Barcelona 24 Setembre. Respectable B: seguint las indicacions que s' ha dignat ferme, he comensat á organizar comités adoptant la divisa de: *Constitució del 69 modificada*. Espero instruccions. Seu sempre,—X.»

Novas órdres:

«Madrid 30 Setembre. Estimats X: Per motius de conveniència política que ara no l'hi puch especificar, dech advertirli que 'l nostre lema s'ha canviat, y que ara es lo de: *Constitució del 76 modificada*. Res més hi ha de nou. Rebi etc., etc.—B.»

Resposta:

«Barcelona 2 Octubre. Apreciable B: En virtut del avís que he rebut de vostè, he notificat als amichs que 'l nostre lema ara es lo de: *Constitució del 76 modificada*. Tinch l' honor de saludarlo, etc.—X.»

«Madrid 3 Octubre. Estimats X: Ab tota precipitació l'hi escrich pera ferli sapiguer que altra vegada hem canviat de modo de pensar, y que, seguint las corrents dominants, lo nostre crit de combat es lo de: *Constitució del 69*. Avisi als amichs. Seu sempre afectíssim, —B.»

«Barcelona 5 Octubre. Respectable B: He rebut la seva immediatament he circulat ordres als comitès, participantlos que desde ara hem de cridar: *Constitució del 69*. Mani y disposi etc.—X.»

«Madrid 7 Octubre. Amich X: Sento tenir que molestarlo tant sovint; pero las circunstancias ho exigeixen. Obheint a rahons de transcendència suma, s'ha acordat que 'l nostre punt de partida siga d' ara endavant la *Constitució del 76 interpretada liberalment*. Desfassi tot lo fet, y atinguis a aquestas instruccions. Seu sempre.—B.»

«Barcelona 9 Octubre. Senyor B: Los amichs comensan a queixarse de tants canvis; a pesar de tot, gracias a las mēvas súplicas, han adoptat com a credo del partit la *Constitució del 76 interpretada liberalment*. Mani y disposi etc.—X.»

«Madrid 10 Octubre. Estimats X: Tornem a canviarho tot: ara dirém ¡Viva la *Constitució del 69*! Avisi a tothom.—B.»

«Barcelona 12 Octubre. Senyor B: Ja està canviat tot. Tothom diu ¡Viva la *Constitució del 69*!—X.»

«Madrid 14 Octubre. Amich X: Altra vegada: Es precis cenyirnos a la *Constitució del 76*.—B.»

«Barcelona 16 Octubre. Senyor B: Conformes: nos cenvim a la *Constitució del 76*.—X.»

«Madrid 18 Octubre. Senyor X: Ho sento molt; pero hem tornat a adoptar la *Constitució del 69*.—B.»

«Barcelona 20 Octubre. Insoportable senyor B: Ja hem acabat la paciència. No volém adoptar cap lema, ni cap credo, ni cap pare-nostre. Quan sápigam definitivament una cosa ó un'altra, avisi y 'ns decidirem. Per ara 'ns ho escoltem tot com qui sent ploure. Es de vostè atent servidor etc.—X.»

Per la còpia:

FANTÀSTICH.

Ciutadans: tots los que sápigam llegir y escriure, ó sigan llicenciats del exèrcit ab bona nota ó bé 'ls que paguin alguna contribució, no olvidin que la nova ley los hi otorga 'l dret electoral.

Acudin, donchs, a reclamar la seva inclusió en las llistas, advertintlos que tenen temps no més que fins al 25 del corrent Octubre.

Las comisiones del Cens están reunidas a cala Ciutat—pèl districte de las Aforas de 5 a 7 de la tarde; y pèl del interior de Barcelona, de 7 a 10 del vespre.—

Además la *Lliga de la moralitat electoral* dona instruccions y facilita fullas demanant l' inclusió.

Vaja, ciutadans, que si ab todas aquestas facilitats, no acudin a demanar lo que 'us pertoca, dignes seréu de tenir per molts anys Sagastas que 'us baldin y Camachos que 'us crucifiquin.

Miréu los obrers.

Lo periòdich *L' Obrer* publica una atinada allocució del Comité directiu, excitant a tots los associats qu' estigan en alguna de las condicions de la ley, a que acudin a reclamar la seva inclusió en las llistas electorals.

En primer lloch, perque es un dret que la ley los regoneix.

Y en segon terme, perque poden venir tals circunstancias, que obliguin a las classes obreras a intervenir directament en las elecciones, buscant en todas las corporacions oficiales, una representació favorable als seus interessos.

Aplaudeixo ab tota l' ànima l' actitud de las classes obreras. Aixís es com lograrán la seva emancipació. Aniran més poch a poch; pero caminarán més seguras.

En lo que vá d' any han emigrat a Orán 15,480 espanyols.

Ventatjes dels tractats de comerç!

Deyan que aixís exportarian molt vi, molts minerals, molta fruita, y 'l vi se 'l béu la filoxera, los mi-

nerals se 'ls barrota 'l govern y la fruita la pican los perdals del presupuesto.

Per are no exportem sinó carn espanyola.

En Ruiz Zorrilla ha fet dir a n' en Serrano que si posa la Constitució de 1869 se 'n vindrà a Espanya y 's deixarà de revolucions.

Tots los demócratas han ofert la seva benevolencia al govern que planteji aquesta Constitució.

Ja ho véu en Sagasta; ja ho véu en Cánovas; aquesta es l' única manera de qu' Espanya tinga una *constitució robusta*.

Los neos segueixen movent escándols ab motiu de las pelegrinacions.

Avuy per Sant Francesch, demà per Santa Teresa, tot es armar pelegrinacions, cridar y cantar y alsar lo cotze.

¡Y aquells articles qu' escriuhen!

Aquest dia en lo *Correo catalan* s' hi llegia un viva qu' enarbolava:

—¡Viva Jesús y su Teresal!

¡Olé!

A copia de voler ser cristians, al últim semblarán moros. Lo cel per ells estará plé de donas enamoradas. Y per passarhi bé l' estona, recomanarán a las animetas que s' endugan guitarra y castanyolas.

Fins Sant Pere 's veurá obligat a posar a las ventallas un rétol enganxat ab un cartró que diga:

—*Aquí hay cante flamenco.*

D. Joseph Maria un'altra vegada que vulga fer vetlladas literarias en honor de Santa Teresa ó de qualsevol altre sant procuri convidar al *Correo catalan*.

¡Miri qu' es molt trist aixó de veure que fins convida a n' en Frontaura, aquell del *Cascabell*, mentres en Llauder y altres fervorosos carlistas, se quedan a las capsas.

Jo ja sé lo que vostè 'm dirá, y es que vá enviarli invitació; pero 'l fet es qu' en Llauder no la vá rebre. ¿Per qué no la vá rebre?

Don Joseph Maria, ja veurá, escorcollí a algun dels seus familiars y potser l' hi trobará la ditxosa invitació a l' *infern* de la sotana, si es que las sotanas tenen *infern*.

Y aixó es tant més probable si 's considera que 'ls carlins en materia de interceptar la correspondencia hi tenen la mà trencada.

Perque després de tot, es molt sensible, y casi no s' ha vist may que un pastor y una ovella 's fassan morros.

Diuhén qu' en Sagasta aixís que cayga del ministeri 's retirará a la vida privada.

Fará com los toreros que 's fan tallar lo quot.

En Sagasta 's farà tallar lo tupé.

Y l' entregará al seu company Romero Ortiz per que 'l coloqui en lo seu Museo de curiositats contemporáneas.

Dias endarrera en Martinez Campos tractava d' enviar al general Serrano a Canarias.

Are 'l general Serrano ja está extenent la llicencia absoluta del general Martinez Campos.

La política es una truya: a cada punt se gira.

Aquest any, igual que 'ls altres, si Déu vol y 'l fiscal de imprenta no s' hi oposa, publicarem l' *Almanach de la Campana de Gracia per l' any 1883*.

Per lo tant, ja ho saben, tots los escriptors que acostumavan favorirnos ab los seus treballs y 'ls que d' aquí endavant vulgan ferho, quedan convidats a enviarnos alguna cosa, ja siga política ja literaria, en prosa ó vers, sempre que corresponga a la indole satírica y festiva de aquella publicació.

Los adverteixo que s' admeterán treballs, fins al dia 10 de Novembre.

En la lámina de aquest número hi trobarán la famosa cassera de Viñuelas.

Los cassadors están perseguint a una pessa, que ja 'ls dich jo qu' es una bona pessa.

Lo millor d' aquesta lámina es lo que no 's véu.

Y es que la pessa ja es al ast, y 'ls mateixos gossos que ván alsarla y que la perseguían, donan la volta a la maneta per rostirla.

Ja han tornat a reanudarse 'ls embarchs.

Veritat es qu' estém en plé període electoral, y qu' en temps aixís la ley prohibeix que s' embargui a ningú.

¡La ley!... ¡Are vegint!...

La ley en aquest país s' ha fet pèls que pagan y no pèls que cobran.

La Junta del Ateneo de la classe obrera s' ha traslladat al seu local carrer de Barberá, n.º 25 baixos, ahont hi está permanent tots los dimecres per rebre tots los donatius que se l' hi presentin ja siga en metàlich ja en llibres.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—A Esparraguera la semana passada estallá un terrible incendi, qu' exigí grans esforços per sufocar-lo. Tots los vehins y todas las autoridades hi acudiren rivalisant en zel y diligencia. Lo nostre corresponsal fa menció del Rector y del Vicari que ván treballar com los demés paisans, treginant galledas y fent lo qu' era menester per l' extinció del foch. Quan tants capellans en temps dels carlins incendiavan, es just que mencionem als qu' en temps de pau corren a apagar los incendis.

Un capellá de Sant Andreu conegut ab lo motiu de *Sach de palla* está fent esforços desesperats per reedificar la cúpula que temps endarrera vá ensorrar-se. Al efecte recomana als feligresos que tenen la costum de fumar-se dos cigarros que se 'n fumin un no més deixant l' altre per l' iglesia. Als que no tenen feyna 'ls recomana que vagin a treballar a la cúpula per amor de Déu. ¿Qué no podrian los capellans renunciar a la meytat dels productes de la missa y emplear lo tems que 'ls sobra fent de manobras? Si la cúpula vá ensorrar-se, amigo, qui ha fet lo mal que 'l pagui.

EN LO LLIT DE MORT.

Llensant gemechs a parells y esgarrapantse la cara, la desgraciada Fusió está al llit casi acabantse.

Set ó vuyt tipos pansits ván de l' una part a l' altra, ara acostant l' aixarop als llabis de la malalta, ara volguent consolar al desventurat Sagasta.

—No no 'us canséu, diu aquest revolcantse en la butaca; aquesta dona se 'n vá, no hi ha medi de salvarla...

¡Ay esposa del meu cor!

¡ay esposa idolatrada!

¡Tants passos, tants paperots que 'm vá costá arreplegarla!

—¡Quí sab! murmura en Camacho:

no n' hi ha per desesperarse.

Lo país també fa temps que crida que 's mor' de gana,

y a pesar d' aixó es ben viu,

y a més de ser ben viu, paga.

—Per supuesto, té rahó,

diu en Campos; devegadas sembla qu' un s' ha de morir,

y fét y fét se n' escapa.

—Tant de bó que jo m' errés;

pero 'm sembla que 'n Sagasta té motius per pensar mal;

la Fusió fa mala cara.

—Albareda m' agrada,

las cosas han d' anar claras;

ma esposa no 's salvará,

y negarho es enganarme.

—No, home, no; busquem remey,

no 'ns dem per ventsuts encara...

—Jo, diu l' Alonso Martinez,

si aixó basta per salvarla,

l' hi propinaré 'l Jurat

y otras lleys més avansadas.

—Jo, xiscla en Martinez Campos,

l' hi daré la mèva espasa.

—Jo, diu tot baix en Camacho,

rebaixaré un xich las cargas.

—Jo, anyadeix lo gros Venanci,

faré elecciones sense trampa.

—Jo, murmura 'l vell Pavía,

seré capás d' embarcarme....

Com si aquests oferiments punxessin a la ma'alta,

s' incorpora, liensa un crit

y diu als que hi ha a la sala:

—Acóstinse aquí, senyors;

acóstat, pobre Sagasta:

coneix que 't quedarás viuado,

la vida 'm fuig... se m' escapa.

¡Viudo a la flor de la edad!

¡Pobret! ¡Que me 'n fás de llástima!

Los presents voltan lo llit

y la Fusió, tot mirantse 'ls,

s' inclina al seu trist espós

y exclama ab véu apagada:

—Los meus dias son contats:

no gastis diners en salva,

que prou falta que 't farán

per posá un tros de pá a tau'a...

No sé quan me moriré;

pero per quedá arreglada,

vull tirar disposicions

que tú cumplirás sens falta.

Fesme un enterro senzill,

res de gasto, res de galas:

fesme posá una inscripció

damunt de la mèva caixa

que digui: *Ha mort... perque si;*

compra una tomba barata,

y després de haver pregat

un quan temps per la mèva ànima,

retira't en un recó

sense moure péu ni cama,

y no pensis en buscar

més Fusions ni més camándulas.—

La malalta torsa 'l coll
perquè 'l cansanci l' aixafa;
en Sagasta, trastornat,
l' hi besa, plorant, las gaitas,
y mentres tots los demès
suspiran de mala gana,
s' obra poch a poch la porta
y, per l' obertura, guayta
l' aixorit cap de 'n Serrano,
que mirant als de la sala
sense dar la bona nit,
murmura ab véu estudiada:
—Tinch entès que aquí hi ha un mort:
¿necessitan una caixa?

C. GUMÀ.

LEGEIXO en un telégrama:

«El ministro de la Gobernacion está enfermo y no podrá acompañar a Su Majestad el Rey a Zaragoza.»
¿No més que 'l ministre de la Gobernación?
Jo 'm figurava que de malalt n' estava tot lo ministeri.

Sembla que alguns diputats, aixis que s' obrin las Còrts demanaran l' abolicio de la pena de mort. Conformes; pero ab una condicio. Que primer ha de matarse a la fusio.

Ab tot aixó de l' esquerra dinástica qui está més marejat que tots es l' héroe de Sagunto. En Martinez Campos no sab lo que l' hi passa, y al veure aquest trágul, se tréu lo casco ab lloron, se posa la gorreta de quartel y diu que vol retirarse a la vida privada. Fà com aquell pagés que després de dos dias de març camí de l' Habana, se 'n anà a trobar al capitá del vapor dihentli:

—Aturi 'l barco.
—¿Per qué?
—Vull baixar y tornar-me 'n a terra.

Un malalt y un metje:
—Ay doctor, aquesta nit, hi tingut un atach.
—¿Un atach de qué?
—De gota.
—De segur que ahir a la nit devia fer algun excés.
—No senyor, no vaig beure 'm més que una botella de vi.
—¿No véu home, no véu? Vosté diu un atach de gota; no es de gota aquest atach, al ménos es de tres petricons.

En las oficinas ahont donan las cédulas, un subjecte de Buenos Ayres reclama la seva, y l' empleat l' hi exten sobre la marxa. La cédula estava bè. No més deya que aquell subjecte era natural de Buenos, provincia de Aires. L' empleat fusionista qu' exten cédulas aixismereix un ascens. O 'l nombran director del Institut geográfich, ó a Espanya no hi ha justicia... ni geografia.

Un suscriptor m' envia 'l següent rétol que ha llegit en la botiga de un escultor de sants:
«No hi ha Verges per causa d' expropiació.—Al entresuelo gran fábrica d' àngels y benaventurats.»

Un diàlech entre dos gossos:
—¿Quin amo més animal tenim, Sultan!
—¿Y aixó per qué ho dius, Colom?
—Mira, avuy tot cassant, m' ha clavet dos perdigons a las ancas.
—¿Sabs qué hauriam de fer? Disfressarnos de llebra. Ja 't juro jo, que fentho aixis no 'nstocaria per més que vulgués.
Y després dirán que 'ls gossos no tenen picardia.

Los de l' esquerra buscan la fórmula. De las recetas de cuyna també se 'n diuen fórmulas. Jo vaig a treure 'ls d' apuros. ¿Volen una recepta? Aquí la tenen.

Agafan unas quantas dotzenas de calamarsos frescos, los posan al morter y 'ls pican. Ja tenim triturada a la fusio. Després s' agafa farina, rovell d' ou y pá ratllat y ab mantega se 'n fa una pasta: ja tenim lo principi del pastel. Entre tant s' ha fet bullir a tall d' estufat ab vi espirotuós del any 69 una quantitat de carn de bou.

Se passa la salsa d' aquest estufat pèl cedàs de la monarquia y ja tenim la democracia dinástica. Se barreja aquest such ab la pasta dels calamarsos, se fan croquetas, se tiran a la payella, s' agafa aquesta payella pèl mànech... y qui no l' hi agradi que ho deixi.

En Martinez Campos está com qui véu visions.
—¿Es a dir, exclama, que jo hi alsat la llebra y venen los altres y l' arreplegan? ¡Ah! Aixó es massa.
—No general: las massas encare no s' han mogut.

L' héroe del Zanjón ha estat set anys seguits menjantse 'l préssech que vá culir a Sagunto. Al últim ha trobat lo pinyol, hi ha pegat mossegada y l' hi han caygut las dents. Héroe desdentegat, tornate 'n a casa, que ja no fás por a ningú.

Diàlech:
—Ay, ay, y en Sagasta ¿perqué no obra las Còrts?...
—Las Còrts!... ¿Si, prou! Té por que 'ls porchs se l' hi tirin a sobre.
—Los porchs ¿qué son?
—Los que no pensan més que ab la calderada, y qu' en materias de menjar no coneixen a ningú.

Los conservadors protegeixen tot lo que poden la formació de l' esquerra dinástica. ¿Que volen ferhi! Ells son aixis: se troban al mitj del joch, y jugan per taula. Jo crech que farán burrada.

Inglaterra reclama d' Egipte que l' hi pagui 'is gastos de la guerra.
¿Piramidat!
—Senyó Egipte.
—¿Qué se l' hi ofereix?
—Vinch a presentarli 'l compte.
—¿Lo compte de qué?
—De haverli ensorrat a Alejandria. Tant de menjar, tant de beure, tant de jornals, tant de pólvora y tant de balas, son tants milions.

Jo penso fer lo mateix ab un vehí de casa. Baixant la galleda al pou vaig trencarli 'ls vidres de la finestra del cel-obert, y are l' hi presentaré 'l compte. Vull que 'm pagui 'l treball.

Mentres ha durat la rectificació de las llistas en Rius y Tauler ha estat mala't ó ha fet veure que n' estava. —Res, un empaig, deya un conegut seu.
—¿Dels dinars d' aquestas últimas festas?
—No senyor, d' haverse menjat 40.000 electors en un dia.

Llegeixo en un telégrama:
«El Sr. Moret partirá en breve para Valencia.»
Jo ja ho veig: després de haver perdut la constitució de 1869, se 'n vá a Valencia a veure si troba la lluna.

A don Josep Maria are tractan de nombrarlo Arquebisbe de Sevilla. Lo nostre amantíssim prelat sembla que no vol acceptar la mitra sinó ab una condició: Que l' hi rebaixin la contribució de la sal. Ja sab ell que un cop a Sevilla no guanyaria prou per en Camacho.

Un gitano 's confessa y declara qu' en certa ocasió de una ganivetada vá atravessar una capa.
—¿Era vostra? vá preguntarli 'l confés.
—No pare.
—Donchs es molt mal fet; pero, vaja, no es un pecat dels més grossos: ja 'us ne podéu anar tranquil.
Lo gitano rebé l' absolució devotament, s' alsa y al arribar a la porta de l' iglesia, se 'n torná cap al confessorari, dihent:
—Me descuidava un detall.
—Diguén.
—¿Sab aquella capa? Donchs dintre hi havia un home.

Un bisbe que visitava la seva diócesis feya cárrechs al rector de un poblet, ab motiu de que tenia un calze molt gros.
—Dech advertir a sa Ilustrissima que de la sanch de Nostre Senyor Jesu crist me 'n beuria un barraló.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA EPISTOLAR.—Mi-co.
 2. MUDANSA.—Part-Pert-Port.
 3. ANAGRAMA.—Paret-Parte-Petra.
 4. CONVERSA.—Flora.
 5. GEROGLIFICH.—No sent sensé s' es esquerrat.
- Han endevinat todas 5 solucions Pau Timbalas, Gat Negre y Resplandis, 4 G. P. de Vilasar de Dalt; 3 A. de P. R. P. y Tomás Goteras; 2 Un Descalabrát y 1 no més M. Suan.

XARADA.

—¿Créus Hu-dos si será hu invers
la fressa que mou en Tot?
—Cá, no sigas caramot:
uns y altres son trapassers.
—Crech qu' es treta molt dos-dos
que 'l govern caure hi podría.
—Pero ¿quin bè se 'n treuria?
De igual pèl son gat y gos.
—Tota estriba la qüestió
si ha de hu tres-dos ó fill
lo que isca (n' eixirá un grill)
de aquesta célebre unió.
—No obstant, la fusio 's belluga
qu' en Tot la hu-dos pèl mitj.
—Ell ho fés: així ho desitj
fins que 'l diable se l' enduga.

EN QUATRE HORAS.

MUDANSA.

Per tres mil trenta un ral
ahir vá comprar la tot
a un home arribat de Olot
una total molt total.

LL. MILLÀ.

CONVERSA.

—¿Quan ne vol d' eix melò Pera?
—L' últim son tres rals. Fructuós
—Es molt car, me 'n torno enrrera.
—Quan ne dona?

—Ho hém dit fots dos.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ROMBO.

.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horizontal: una consonant.—Segona: un moble.—Tercera: feina de fadrí manyá.—Quarta: en las ampollas y barrals ne trobarán.—Quinta: una consonant.

ALBERT ALBERT.

GEROGLIFICH.

MISA
bovo
L
dimars
EEEE

CIUTADÁ PACO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Mete y Saca, Un obrer, Pere Brochs, Tomas Alsina, Un Recolet y Janet.

Las demès que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampech lo que envian los ciutadans J. Gatuellas, R. Serra y R., C. P. de Vilasar de Dalt, P. M. Adlavay, J. Queraltó y R., P. Fortesa, Estira-Nyinyol, Un Desganat y Salabrugas.

Ciudadá Pepet del Carril. Insertaré la poesia del Aprent: l' altra es bastant incorrecta.—J. T. Cervelló: La noticia que 'ns dona ofereix un interès reduhit exclusivament a aqueixa població y la Campana tant sols pot ocuparse dels fets que tingan interès general.—Xich de las B: Publicaré el rombo.—A la poesia Plorallas y riallas va baslant be.—E. P. Subirats: La noticia que 'n dona fora millor que la posesin en coneixement de la Junta Provincial de Instrucció pública.—No 'n sab gayre; pero las entent: Dispensi'm: los contra-sermons los guardém per la quaresma y en quan al anis de frare, en lloch de ferne una secció, lo doném escampat per la Campana.—E. Sala: Publicaré lo trenca-closcas.—Un Recolet: Idem. Un geroqlifich de vosté.—Mete y Saca: Idem. lo que 'ns envia.—A. de P. R. P.: Idem. Idem.—Pau Timbalas: Hi anirà 'l rombo.—Peret: L' artífet va bastant bè.—Dos que no 'n saben mes: Idem. mudansa, rombo y sinonimia.—Petit rei de l' Olympe: Idem. lo que 'ns remet.—Tiburón: Publicaré un geroqlifich.—Noy maco: Y un altre de vosté.—Ciudadá Paco: Idem: de seu y un logogrifo.—A Salabert y B. Agrabim lo seu oferiment; pero ha de tenir en compte que no podem comprometre'ns a publicar treballs llargs y que l' índole de aquest periódich es satírica y humorística.—S. Gemila: La poesia esta be.—Un Lloretense: Miraré que l' Esquella s' ocupi de lo qu' 'ns envia.—Ciutadans J. A. y B. Sant Andreu y J. G. Esparreguera: Quedan servits.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de M. Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

LA CASSERA DE VINUELAS.

Are si que no se 'n escapa: ¡Ansia cassadors!